

Derved opnaar han, som stadig paastaar, at han er en Ven af en Toldreform, ubetinget kun at vanskeliggøre og udsætte en Toldreforms Gennemførelse. Først og fremmest derved, at han gør alle dem, der ere deciderede Modstandere af Toldreformen, til lige saa deciderede Modstandere af Formue- og Indtægtsskatten. Og hvis det lykkes ham at overvinde denne Modstand, vil han paa Forhaand have skabt en Del flere Fjender af Toldreformen, end den ellers i og for sig kunde have, derved, at det paa Forhaand var slaet fast, at en Nedgang i Statsindtægterne skulde dækkes ved en Indtægtsskat. Jeg tror ikke, at det vil være en klog Vej at gaa for alle dem, der ønske en Reform af vor indirekte Beskatning.

Naar det ærede Medlem udtalte, at han ikke havde faaet Svar paa et Spørgsmaal, som han under et af disse Lovforslags første Behandling havde rettet til mig, tager han ganske fejl. Jeg har netop henvist det ærede Medlem og de andre ærede Medlemmer til at læse i Rigsdagstidende de Ord, som jeg har benyttet angaaende disse Spørgsmaal, og jeg vil gentage denne Henstilling, da jeg tror, at Forhandlingerne vilde brede sig alt for vidt, hvis man skulde svare paa alle den Slags Spørgsmaal, der ligge uden for det foreliggende Emne.

Dette er altsaa min Hovedindvending mod det ærede Medlems Forslag baade om Indretningen af Skalaerne for Indkomst- og Formueskatten og om Anvendelsen af de Beløb, der ved disse Skatter kunde indkomme. Ogsaa mod Enkelthederne i det ærede Medlems Forslag maa jeg gøre Indvendinger. Naar det ærede Medlem anførte mod Lovforslagets stigende Skala, at der i den af og til vilde blive visse Spring, er det en Indvending, som kan anføres mod saa at sige enhver stigende Skala. Men jeg tror rigtignok, at den Tanke, der har fundet sit Udtryk i Ændringsforslaget om Indførelsen af den saakaldte Rateskala, vil i Henseende til Ulemper fuldkommen opveje de Ulemper, der muligt i enkelte Tilfælde kunde fremkomme ved Lovens stigende Skala. Enhver, der vil sætte sig i den paakaldende Ligningskommissions Sted, vil se, at disse ville faa et meget væsentligt forøget Arbejde ved Udregning af Skatten, idet der ved hver eneste Skat skal gøres to Udregninger i Stedet for den ene, som Lovforslaget kræver. Nu er jeg ingenlunde af den Mening, at Lovforslaget paalægger Ligningsmyndigheden for stort et Arbejde. Men paa den anden Side er

der neppe nogen Grund til med stor Sindsro at gøre Arbejdet — i alt Fald paa et vist Omraade — akkurat dobbelt saa stort, som det efter Lovforslaget vilde blive.

Det ærede Medlem har genoptaget sit tidligere Forslag om Beskatning af Medlemmer af det kongelige Hus, og dertil føjet et nyt Forslag om Skattepligt i Henseende til Formue for Medlemmer af det kongelige Hus. Jeg kan angaaende dette henholde mig til, hvad jeg ved 1ste Behandling udtalte, men kan dog ikke tilbageholde min Forundring over, at et saadant Ændringsforslag fremkommer netop fra det ærede Medlem for Randers. Det forundrer mig virkelig i høj Grad, thi i Skattekommissionen fik vi — vistnok paa det ærede Medlems Foranledning — omdelt en Betænkning fra Borgerrepræsentationen angaaende den kommunale Beskatning. Denne Betænkning indeholder et nyt Forslag til en Indkomstskattelov for Staden Kjøbenhavn. Der findes ogsaa deri en § 3, og den begynder saaledes: „Fritagne for Skattepligt ere Kongehusets Medlemmer“, og blandt mange andre fortræffelige Mænds Navne findes ogsaa Navnet paa det ærede Medlem for Randers under dette Forslag. Det har derfor forundret mig noget at se dette Ændringsforslag fra det ærede Medlem, thi det synes jo altsaa, hvor vanskeligt det end er at tænke sig det, som om det ærede Medlem har en Opfattelse, naar han sidder i en Forsamling, hvor han er i Flertal, og en anden Opfattelse, naar han sidder i en anden Forsamling, hvor han er i Mindretal, og hvor det gælder om at kritisere, hvad Fler-tallet gør.

Ændringsforslaget under Nr. 5 om, at der skal svares Indkomstskat af Arv og Forskud paa Arv, vil jeg ogsaa fraraade blandt andet af den Grund, at dette, at Arveladeren i levende Live giver sine Arvinger, i Reglen sine Børn, Forskud paa Arv, er en Formuedisposition, som man hellere maa ønske fremmet end indskrænket ved Paalæg af Skatter.

Forslaget under Nr. 6 angaar Størrelsen af de skattefrie Beløb, og det behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa, da det, som det ærede Medlem udtalte, staar i nøje Forbindelse med den stigende Skala, han foreslaar. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Størrelsen af de Formuer, som kunne blive skattefrie, tror jeg ogsaa, at Skattekommissionen har valgt det rette ved at sætte Maksimumsbeløbet til 3,000 Kr., hvilket jo allerede er en Forhøjelse fra de 2,000 Kr., der oprindeligt blev foreslaet.